

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Sžo/172/2015
Identifikačné číslo spisu:	1013200239
Dátum vydania rozhodnutia:	18.02.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1013200239.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu Mgr. Petra Melichera a JUDr. Eleny Kováčovej, v právnej veci žalobcu: DEVELOPMENT 1, s.r.o., so sídlom Saratovská 3, Bratislava, IČO: 35 841 885, zastúpeného Mgr. Katarínou Bugáňovou, advokátkou, so sídlom Seberíniho 2, Bratislava, proti žalovanému: Okresný úrad Bratislava, Odbor výstavby a bytovej politiky, so sídlom Lamačská cesta 8, Bratislava, za účasti: ATS plus, a.s., so sídlom Plynárenská 2/A, Bratislava, IČO: 36 801 372, v zastúpení InLaw, s.r.o., so sídlom Záhradnícka 36, Bratislava, v konaní preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. A/2012/2062-/HLO zo dňa 30.11.2012, o odvolaní spoločnosti ATS plus, a.s. proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 32/2013-204 zo dňa 23.04.2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 32/2013-204 zo dňa 23. apríla 2015, p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. a/ O.s.p. rozhodnutie žalovaného č. A/2012/2062-/HLO zo dňa 30.11.2012 v spojení s rozhodnutím Mestskej časti Bratislava - Dúbravka č. SU-3738/1805/2012/I/5/VL zo dňa 05.03.2012 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Preskúmaným rozhodnutím žalovaný potvrdil a v nepatrnej časti zmenil odvolaním žalobcu napadnuté územné rozhodnutie stavebného úradu Mestskej časti Bratislava - Dúbravka č. SU-3738/1805/2012/Ú/5/VL zo dňa 05.03.2012 o umiestení stavby „Pod záhradami - polyfunkčný komplex Bratislava - Dúbravka“, na pozemku parc. č. XXXX/XX, k. ú. M., pre navrhovateľa ATS plus, a.s. (ďalej aj „účastník konania“). Zároveň krajský súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 70 € titulom náhrady súdneho poplatku a tiež trovy právneho zastúpenia 828,55 € na účet právnej zástupkyne, do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

V odôvodnení rozsudku krajský súd konštatoval tento skutkový a právny stav:

Dňa 14.08.2008 podal účastník konania návrh na vydanie územného rozhodnutia na stavbu polyfunkčného komplexu. Dňom podania návrhu sa začalo konanie o umiestnenie stavby. Dňa 11.09.2008 bol účastník vyzvaný na doplnenie podkladov. Nakoľko však tieto podklady neboli doplnené, rozhodnutím č. OUK-2008-09/6605-5458/Vi zo dňa 14.04.2009 zastavil konanie. Účastník sa voči tomuto rozhodnutiu odvolal a žalovaný v predmetnej veci rozhodnutím č. A/2009/1968/HVR zo dňa 05.08.2009 rozhodol o zrušení prvostupňového správneho rozhodnutia a vec vrátil správny orgán na nové prejednanie. Z dôvodu, že vo veci prebiehali dve súbežné konania, nariadil správny orgán na deň 14.10.2009 ústne pojednávanie. Žalobca ako aj účastník boli vyzvaní na doplnenie návrhov do 30.11.2009, najmä o doplnenie záväzného stanoviska Regionálneho úradu verejného zdravotníctva v Bratislave. Navrhovateľ umiestňovanej stavby v stanovenom termíne nepredložil požadovaný doklad, preto rozhodnutím č. SU-2009/8740/3970/3/Vi zo dňa 07.12.2009 zamietol návrh na umiestnenie tejto stavby. O odvolaní navrhovateľa rozhodol žalovaný tak, že vec vrátil rozhodnutím č. A/2010/1106/SAM zo dňa 06.04.2010 na nové prejednanie s tým, že stavebný úrad nedostatočne posúdil novú skutkovú okolnosť, ktorou bola plánovaná výstavba na susednom pozemku. Dňa 10.05.2010 oznámil stavebný úrad začatie územného konania a nariadil ústne pojednávania spojené s miestnym zisťovaním dňa 28.05.2010. Žalobca na ústnom pojednávaní vzniesol námietky. Stavebný úrad prerušil konania za účelom získavania vlastných nových podkladov pre rozhodnutie vo veci. Nakoľko vo veci bolo vydaných viacero stanovísk Regionálneho úradu verejného zdravotníctva, úrad požiadal o nové stanovisko Úrad verejného zdravotníctva, ktorý uviedol, že vzájomná poloha budov, ktoré sú k sebe otočené hlavnými priečeliami, je zo svetlotechnického hľadiska neprijateľná. Na základe tohto stanoviska vydal stavebný úrad rozhodnutie č. SU-2010/4549/3095/4/Vi zo dňa 17.12.2010, ktorým konanie zastavil. Navrhovateľ sa vo veci odvolal a žalovaný rozhodnutím č. A/2011/1379-DLD zo dňa 04.05.2011 rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu zrušil a vec vrátil na nové prejednanie. Stavebný úrad nariadil opätovne na deň 12.08.2011 ústne pojednávanie s miestnym zisťovaním. Žalobca požiadal, aby bolo prehodnotené stanovisko magistrátu č. MAGS ORM 30938/2008-76260 zo dňa 22.01.2009 k umiestneniu stavby, nakoľko podľa neho nie je v súlade s platným územným plánom hl. mesta SR Bratislavy. Nakoľko žalobca podal námietky proti záväznému stanovisku, stavebný úrad listom zo dňa 22.08.2011 požiadal dotknutý orgán o zaslanie stanoviska a zároveň konanie prerušil podľa § 140b stavebného zákona. Z nového stanoviska č. MAGS ORM 53434/11-351972 zo dňa 29.11.2011 je zrejmé, že predtým vydané stanoviská sa viazali na samostatné stavby bez toho, aby sa posudzovali vo vzájomnej súvislosti, preto stavebný úrad musí posúdiť obe predložené dokumentácie vo vzájomných súvislostiach a bez zosúladenia záväzných stanovísk nemôže vo veci rozhodnúť. Dňa 01.03.2012 bolo nové ústne pojednávanie, na ktorom bol účastník oboznámený s tým, že žalobca podal dňa 29.12.2011 nový návrh na vydanie územného rozhodnutia o umiestnenie administratívnej stavby. Žalobca vzniesol námietky, ktoré stavebný úrad v celom rozsahu zamietol. Stavebný úrad pri skúmaní stavby polyfunkčného komplexu vychádzal z platného Územného plánu Hlavného mesta SR Bratislavy a opieral sa o Záväzné stanovisko Hlavného mesta SR Bratislavy č. MAGS ORM 53434/11-351972 zo dňa 29.11.2012 vydané k investičnému zámeru a zistil, že stavba je súčasťou územia, ktoré je definované ako rozvojové, ktoré bude zastavané stavbou, ktorá je v súlade s funkčným využitím územia. Požiadavka koordinácie stavieb sa podľa stavebného úradu stala neopodstatnenou, nakoľko návrh zo dňa 04.06.2008 na umiestnenie administratívnej budovy bol zamietnutý právoplatným rozhodnutím a nový návrh zo dňa 29.11.2011 bol nekompletný, a teda nie je možné ich vzájomne koordinovať. Stavebný úrad prihliadal aj na to, že vlastník pozemkov, na ktorých by mala stáť administratívna budova, tento pozemok riadne neudržiava, a tá svojim stavom ohrozuje bezpečnosť a zdravie ľudí a vykazuje hygienické a požiarne závady. Stavebný úrad ďalej skúmal stanoviská dotknutých orgánov a dospel k záveru, že nemohol posudzovať návrhy na vydanie územného rozhodnutia vzájomne, nakoľko konanie umiestňovanej stavby na základe návrhu zo dňa 14.08.2008 a konanie žalobcu zo dňa 29.12.2012 neprebehli kontinuálne v rovnakom čase. Námietku žalobcu o nesúlade umiestnenej stavby s platným Územným plánom Hlavného mesta SR Bratislavy stavebný úrad zamietol, pričom sa oprel o stanovisko č. MAGS ORM 30938/2008-76260 zo dňa 22.01.2009, v ktorom sa uvádza, že zámer nie je v rozpore s Územným plánom Hlavného mesta SR Bratislavy, rok 2007. Uvedená skutočnosť bola potvrdená aj stanoviskom č. MAGS ORM 53434/11-351972 zo dňa 29.11.2011. Ďalej stavebný úrad zhodnotil, že

stavba účastníka konania je v súlade s platnou územnoplánovacou dokumentáciou a dospel k záveru, že nie sú ohrozené verejné záujmy ani neprimerane obmedzené záujmy účastníkov konania. Na základe uvedených skutočností preto stavebný úrad ako správny orgán prvého stupňa vydal rozhodnutie č. SU-3738/1805/2012/U/5/VL zo dňa 05.03.2012 o umiestnení stavby „Pod záhradami - polyfunkčný komplex Bratislava - Dúbravka“ spolu so zapracovaním podmienok vyplývajúcich zo stanovísk dotknutých orgánov.

Proti rozhodnutiu stavebného úradu podal žalobca odvolanie, v ktorom namietal vzdialenosti medzi jednotlivými stavbami, ďalej že polyfunkčný komplex nespĺňa požiadavky ÚPN na vlastný pozemok, že projektová dokumentácia je v rozpore s § 37 stavebného zákona, nakoľko nie je v súlade s platnou územnoplánovacou dokumentáciou. Poukázal na Expertízne posúdenie plánovanej stavby administratívnej budovy vypracované v 3/2012 prof. Ing. D., PhD., kde je uvedené, že plánovaná výstavba polyfunkčného objektu aj administratívnej budovy je v rozpore s kritériami STN 73 0580-1 Zmena 2 na dostupnosť denného svetla v navrhovaných vnútorných priestoroch. Na záver zdôraznil, že obe paralelne prebiehajúce územné konania je potrebné posudzovať vo vzájomnej súvislosti a prikladať im rovnocenný význam.

Stavebný úrad upovedomil ostatných účastníkov konania o podanom odvolaní listom č. SU-5859/1805/2012/VL zo dňa 13.04.2012 a zároveň im umožnil vyjadrenie k obsahu odvolania.

Žalovaný vo svojom rozhodnutí č. A/2012/2062-/HLO zo dňa 30.11.2012, ktorým potvrdil a v nepatrnej časti zmenil odvolaním napadnuté územné rozhodnutie stavebného úradu Mestskej časti Bratislava - Dúbravka č. SÚ-3738/1805/2012/U/5/VL zo dňa 05.03.2012 o umiestnení stavby „Pod záhradami - polyfunkčný komplex Bratislava - Dúbravka“ na pozemku parc. č. XXXX/XX, k.ú. M., pre navrhovateľa ATS plus, a.s. uviedol skutkový stav prebiehajúcich konaní. K námietkam žalobcu sa vyjadril tak, že od spoločnej hranice bola stavba odsunutá na 1 m. Stavebný úrad posúdil návrh v súlade so všeobecnými technickými požiadavkami na výstavbu a vyhláškou MŽP SR č. 532/2002 Z. z. Vzhľadom k tomu, že nie je spracovaný územný plán zóny, podkladom pre vydanie rozhodnutia je platný Územný plán Hlavného mesta SR Bratislavy. Podľa žalovaného Hlavného mesta SR Bratislava ako orgán územného plánovania potvrdilo súlad návrhu s platným Územným plánom Hlavného mesta SR Bratislavy, rok 2007, schváleným uznesením MsZ č. 123/2007 zo dňa 31.05.2007 s účinnosťou od 01.09.2007. K požiadavke koordinácie stavieb na susedných pozemkoch je bezpredmetná, nakoľko návrh na umiestnenie stavby zo dňa 04.06.2008 bol zamietnutý a zo dňa 29.12.2011 zastavený. Stavebný úrad v rámci umiestnenia navrhovanej stavby určil podrobné podmienky pre ďalší stupeň projektovej prípravy stavby, vyplývajúce zo stanovísk dotknutých orgánov. Územné rozhodnutie nezakladá právo uskutočniť stavbu a ani neobmedzuje vlastnícke práva. Žalovaný v predmetnom rozhodnutí dospel k záveru, že odvolaním napadnuté rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonom a na základe dostatočne zisteného skutkového a právneho stavu.

Citujúc ustanovenia § 3 ods. 4, § 32 ods. 1, § 46 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v spojení s § 140 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon), § 32 ods. 1, § 34 ods. 1, 2, § 35 ods. 1, § 37 ods. 1 až 4, § 39, § 39a ods. 1, § 140b, § 42 ods. 1, 2 stavebného zákona dospel krajský súd k záveru, že žalovaný ako aj prvostupňový správny orgán v územnom konaní nepostupovali náležite v intenciách uvedených právnych noriem. Poukázal na to, že z obsahu administratívneho spisu mal zistené, že v rámci územného konania, predchádzajúceho rozhodnutiu žalovaného, bola predložená odborná štúdia vypracovaná Ing. Arch. N. N. v januári 2013 označená ako „Regulácia intenzity využitia územia - blok medzi ulicami Pod záhradami a Saratovská“, ktorou žalobca predložil reálne hodnoty indexu podlažných plôch (IPP), index zastavanej plochy (IZP) a koeficient zelene (KZ) pre investičný zámer „Pod záhradami - polyfunkčný komplex Bratislava - Dúbravka“. Z uvedeného podľa názoru krajského súdu vyplýva, že žalovaný svojim rozhodnutím povolil umiestnenie stavby „Pod záhradami - polyfunkčný komplex Bratislava - Dúbravka“ v rozpore s platným územným plánom, nakoľko tento investičný zámer prekračuje mieru intenzity využitia územia, pričom podľa uvedených hodnôt je zjavné, že navrhované riešenie polyfunkčného komplexu pri prepočte na vlastné riešené územie nezodpovedá priestorovej regulácii určenej v Územnom pláne Hlavného mesta SR Bratislavy, t.j. navrhované riešenie predstavuje intenzifikáciu, ktorá je neúmeraná pre územie v rámci vonkajšieho mesta a nerešpektuje regulatívy určené Územným plánom Hlavného mesta SR Bratislavy. Krajský súd vyslovil názor, že je nesporné, že umiestnenie oboch

navrhovaných stavieb je vo vzájomnej kolízii, a to najmä z hľadiska požiadaviek na splnenie svetlotechnických podmienok, s ktorou skutočnosťou sa žalovaný nevysporiadal, rovnako ako ani s ďalšími dôvodmi odvolania, hlavne so skutočnosťou, že umiestňovaná stavba nespĺňa požiadavky dané platným Územným plánom Hlavného mesta SR Bratislavy a nevyhovuje všeobecným technickým požiadavkám. Krajský súd mal za to, že bolo povinnosťou stavebných orgánov posudzovať vplyv umiestňovanej stavby na životné prostredie nielen ako celok, ale aj vplyv stavby pozdĺž celej jej línie v území, do ktorého životného prostredia zasahuje. Povinnosťou stavebných orgánov v územnom konaní o umiestnení stavby podľa názoru krajského súdu je skúmať čo najpriaznivejšie možné riešenie umiestňovanej stavby, a to aj z hľadiska životného prostredia, a hlavne v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania. Vychádzajúc z predmetu súdneho prieskumu v danej veci krajský súd dal súčasne do pozornosti právny názor Ústavného súdu SR vyslovený v jeho Náleze sp. zn. III. ÚS 72/2010, v zmysle ktorého „v súvislosti s výkladom a aplikáciou príslušných právnych predpisov musí súd prihliadať na spravodlivú rovnováhu pri poskytovaní ochrany uplatňovaným právam a oprávneným záujmom účastníkov konania.“. Krajský súd zdôraznil, že pri rozhodovaní je potrebné upriamiť pozornosť k predmetu posúdenia aj z pohľadu zabezpečenia spravodlivej rovnováhy pri poskytovaní ochrany uplatňovaným právam a oprávneným záujmom všetkých účastníkov konania. Nestotožnil sa s námietkou účastníka konania ohľadom nedostatku aktívnej legitimácie žalobcu na podanie žaloby dôvodiac, že žalobca dostatočným spôsobom preukázal svoju aktívnu legitimáciu v súlade s ustanovením § 250 ods. 2 O.s.p., a to tvrdením a preukázaním skutočnosti, že preskúmaným rozhodnutím bol na svojich právach ukrátený, ukrátenie práv bolo podľa názoru súdu v žalobe dostatočne identifikované, pričom žalobca odkázal aj na konkrétne úkony žalovaného a príslušného stavebného úradu, v dôsledku ktorých došlo k porušeniu subjektívnych práv žalobcu. Je dostatočne zrejmé, že rozhodnutím žalovaného bolo zasiahnuté nielen do procesných, ale aj do majetkových práv žalobcu, keď mu bolo znemožnené na susediacom pozemku realizovať vlastný projekt, na ktorého prípravu vynaložil značné investície. Okruh účastníkov v správnom súdnictve je viazaný na účasť v administratívnom konaní, ktorého výsledkom je preskúmané rozhodnutie. Z administratívneho spisu mal krajský súd za preukázané, že žalobca pred správnymi orgánmi vystupoval ako vlastník vedľajšej parcely, t.j. parcely č. XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX, k.ú. M. a bol súčasne aj navrhovateľom v územnom konaní o umiestnení vedľajšej stavby „Administratívna budova - Dúbravka“ poukazujúc aj na to, že realizovať stavbu je možné až na základe právoplatného stavebného povolenia, pričom doklady preukazujúce vlastnícke práva k pozemkom podľa § 139 stavebného zákona stavebník musí priložiť najneskôr k žiadosti o vydanie stavebného povolenia. Krajský súd vyslovil názor, že žalovaný sa nedostatočným spôsobom vysporiadal s dôvodmi odvolania žalobcu voči prvostupňovému rozhodnutiu, najmä so skutočnosťou, že umiestňovaná stavba nespĺňa požiadavky dané platným Územným plánom Hlavného mesta SR Bratislavy na rok 2007 a nevyhovuje všeobecným technickým požiadavkám. Žalovaný sa nevyjadril rovnako k námietke žalobcu ohľadom paralelne prebiehajúcich dvoch územných konaní. Podľa názoru súdu žalovaný rovnako nerešpektoval požiadavku koordinácie stavieb na susedných pozemkoch, v dôsledku čoho došlo k porušeniu zásady rovnosti účastníkov konania. S poukazom na zistené vady preskúmaných rozhodnutí, ktoré sú v ich nedostatočnom odôvodnení k namietanému nedodržaniu štandardných odstupových vzdialeností stavieb, krajský súd konštatoval, že preskúmané rozhodnutia oboch stupňov je potrebné z dôvodu podľa § 250j ods. 2 písm. a/ O.s.p. zrušiť, a to v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci správnym orgánom. Pod nesprávnym právnym posúdením veci možno rozumieť predovšetkým omyl správneho orgánu pri aplikácii práva na úplne legálne a dostatočne zistený skutkový stav, čo v tomto prípade konkrétne znamená, že žalovaný správny orgán nepostupoval pri rozhodovaní v súlade s platným Územným plánom Hlavného mesta SR Bratislavy, vrátane zmien a doplnkov 02, ktorý bol vyhlásený Všeobecne záväzným nariadením Hlavného mesta SR Bratislava č. 17/2011 z 15.12.2011, a z ktorého vyplýva, že v časti regulácia využitia stabilizovaných územiach upravuje hranicu funkčnej plochy podľa vymedzenia legendy v regulačnom výkrese. Pre posúdenie investičného zámeru, nachádzajúceho sa len v časti funkčnej plochy platia na ploche, na ktorej má byť zrealizovaný zámer stavby, definície a ukazovatele intenzity využitia územia záväzné pre celú funkčnú plochu, čo znamená, že koeficienty zastavanosti sa vzťahujú ku každému pozemku zvlášť, a nie k celému územiu. Spoločnosť ATS plus, a.s. má vydané územné rozhodnutie podľa neplatného územného plánu, keďže v čase rozhodovania platil už vyššie uvedený nový územný plán, pričom mal byť zohľadnený koeficient zastavanosti len k pozemku vlastníka, a nie k celému územiu. Krajský súd uzavrel, že podľa jeho právneho názoru

umiestňovaná stavba je v rozpore s platným Územným plánom Hlavného mesta SR Bratislavy za rok 2007 v znení zmien a doplnkov 02. Z tohto dôvodu s poukazom na § 250j ods. 2 písm. a/ O.s.p. preskúmané rozhodnutie žalovaného správneho orgánu v spojení s prvostupňovým rozhodnutím zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Proti tomuto rozsudku podal účastník konania - spoločnosť ATS plus, a.s. - v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu, že rozsudok sa zakladá na nesprávnom skutkovom zistení (§ 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p.), na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.) a konanie malo inú vadu majúcu za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 205 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), navrhujúc, aby odvolací súd v zmysle § 250ja ods. 3 vety druhej O.s.p. rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietne. Zároveň si uplatnil náhradu trov konania vo výške 662,26 € pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia. Nesúhlasil so závermi krajského súdu týkajúcimi sa rozporu rozhodnutia s vydaného územného plánu z dôvodov, že zmenami a doplnkami 02 k Územnému plánu Hlavného mesta SR Bratislavy (ďalej aj „ÚPHM BA“), rok 2007, neboli zmenené regulatívy intenzity využitia rozvojových území pre mestskú časť Dúbravka, pre rozvojové územie kód H, zmiešané územia bývania a občianskej vybavenosti kód 501, t.j. maximálne a minimálne výšky jednotlivých koeficientov ostali nezmenené. Citujúc § 12 ods. 4 písm. f/, ods. 6 písm. a/ a ods. 7 a § 13 ods. 5 písm. b/ a ods. 8 vyhlášky Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky č. 55/2001 Z. z. o územnoplánovacích podkladoch a územnoplánovacej dokumentácii poukázal na to, že zastavovacie podmienky stavieb sa určujú na pozemok len v územnom pláne zóny, nie v územnom pláne mesta. Uviedol, že ÚPHM BA sa interpretuje na funkčnú plochu. Výklad krajského súdu, kedy pod časť funkčnej plochy subsumoval pozemok, je nesprávny a nemajúci oporu v právnych predpisoch ani v ÚPHM BA. V ďalšej časti svojho odvolania poukázal účastník konania na tri regulatívy obsiahnuté priamo v ÚPHM BA, ktoré sú podľa jeho názoru kľúčové. Zdôraznil, že nakoľko bola stavba posudzovaná pred platnosťou ÚPHM BA v znení zmien a doplnkov 02, po schválení nového všeobecne záväzného nariadenia, bolo povinnosťou stavebného úradu i žalovaného v procese územného konania posúdiť súlad stavby vo vzťahu k aktuálne platnému všeobecne záväznému predpisu, ktorým sa vyhlasuje záväzná časť územného plánu. Mal za to, že stavebný úrad daný úkon vykonal, čo je zrejme i z vyjadrení žalovaného v rámci jeho písomných podaní v súdnom konaní, pričom zistil, že stavba je v súlade aj so záväznou časťou ÚPHM BA v znení zmien a doplnkov 02, preto oprávnené vydal rozhodnutie o umiestnení stavby. Tvrdenie o súlade stavby so záväznou časťou ÚPHM BA v znení zmien a doplnkov 02 podložil účastník konania tabuľkami výpočtov IPP, IZP a funkčných plôch. Účastník konania nesúhlasil s názorom krajského súdu, že žalovaný sa nevysporiadal s požiadavkou vzájomného posúdenia a koordinácie oboch stavieb navrhovaných účastníkom a žalobcom, nakoľko krajský súd nesprávne vyhodnotil chronológiu jednotlivých návrhov. Nesúhlasil ani so záverom krajského súdu, že žalovaný sa nevysporiadal s námietkou, že stavba je v rozpore s technickými požiadavkami na výstavbu, pričom nie je zrejme, v čom mal tento nesúlad spočívať. Účastník zastával názor, že krajský súd žalobu nesprávne právne aj skutkovo posúdil, keďže žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, na akých konkrétnych právach bol napadnutým rozhodnutím ukrátený, v dôsledku čoho je napadnutý rozsudok nepreskúmateľný a arbitrárny.

Žalobca a ani žalovaný sa k odvolaniu účastníka konania písomne nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu účastníka konania nemožno priznať úspech.

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve súdy preskúmajú na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Súdy v správnom súdnictve prejednávajú na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu, ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami, ako ten, o koho práva v konaní ide.

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi, a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu ako aj konania, ktoré im predchádzali, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu. Najvyšší súd Slovenskej republiky sa oboznámil s obsahom súdneho spisu, tvrdeniami účastníkov konania ako aj so závermi krajského súdu, ktoré považuje za vecne i právne správne, pričom nezistil žiadnu vadu konania, ktorá by zakladala dôvod pre zrušenie rozhodnutia krajského súdu.

Po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu Najvyšší súd Slovenskej republiky s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne, a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty v prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, Najvyšší súd Slovenskej republiky sa vo svojom odôvodnení obmedzí na skonštatovanie správnosti dôvodov a ich doplnenie na zdôraznenie ich správnosti.

Účastník konania vo svojom odvolaní predostrel odvolaciemu súdu na posúdenie odvolacie námietky o nesprávnom skutkovom zistení (§ 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p.), nesprávnom právnom posúdení veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.) a o tom, že konanie malo inú vadu majúcu za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 205 ods. 2 písm. b/ O.s.p.).

K námietke účastníka na nesprávne skutkové zistenia odvolací súd dáva do pozornosti, že správny súd nie je súdom skutkovým a vo vzťahu ku konaniu pred správnym orgánom nie je opravnou inšinciou, nedoplňuje dokazovanie, dôkazy sám nehodnotí a nemôže dospieť k inému skutkovému stavu ako podkladu pre rozhodnutie (§ 250i ods. 1 O.s.p.). Posúdenie súladu umiestnenia stavby s platnou záväznou časťou ÚPHM BA v znení zmien a doplnkov 02 bolo úlohou správneho orgánu. Nakoľko bola stavba posudzovaná pred platnosťou ÚPHM BA v znení zmien a doplnkov 02, po schválení nového Všeobecne záväzného nariadenia Hlavného mesta SR Bratislava č. 17/2011 z 15.12.2011, ktorým sa vyhlasuje záväzná časť ÚPHM BA, a ktoré nadobudlo účinnosť dňa 01.02.2012, bolo povinnosťou stavebného úradu i žalovaného v procese územného konania posúdiť súlad stavby vo vzťahu k aktuálne platnému všeobecne záväznému predpisu, ktorým sa vyhlasuje záväzná časť územného plánu, čo však

zo strany správnych orgánov nebolo dodržané, a preto je správny právny názor krajského súdu o rozpore preskúmaného rozhodnutia s ÚPHM BA v znení zmien a doplnkov 02, vyhláseným Všeobecne záväzným nariadením Hlavného mesta SR Bratislava č. 17/2011 z 15.12.2011, ktorý je zásadný pre záver jeho rozsudku o nesprávnom právnom posúdení veci správnymi orgánmi. Pred správnym súdom nemôže obstať dodatočné odôvodnenie v rámci vyjadrenia žalovaného k žalobe v súdnom konaní, ako na to poukazuje účastník v odvolaní.

Odvolateľovi nebolo možné prisvedčiť ani ohľadne namietanej nedostatočnosti tvrdenia žalobcu o ukrátení na jeho právach. Najvyšší súd Slovenskej republiky v tejto súvislosti odkazuje na body 1.3, 3.15. až 3.17, 4.8 a 5.3. žaloby a odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu a aj písomné vyjadrenie žalobcu zo dňa 15.04.2015 k uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžp/27/2013 z 26.02.2015.

Viacere skutočnosti uvádzané v odvolaní sú len rekapituláciou priebehu konaní pred správnymi orgánmi. Najvyšší súd Slovenskej republiky nepovažuje za potrebné sa k nim vyjadriť, keďže boli v dostatočnom rozsahu odôvodnené v napadnutom rozsudku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky účastníka konania uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť iné posúdenie danej veci. Námietky sa z väčšej časti zhodujú s jeho doterajšími vyjadreniami v konaniach a boli dostatočným spôsobom odôvodnené v rozsudku krajského súdu, ktorý jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na právne a skutkovo relevantné otázky. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 druhá veta O.s.p. a § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil, konštatujúc správnosť dôvodov napadnutého rozsudku a stotožniac sa v celom rozsahu s jeho odôvodnením (§ 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), pričom pri nedostatku dôvodov pre zrušenie napadnutého rozhodnutia nezistil ani okolnosti, ku ktorým by musel prihliadať z úradnej povinnosti.

V ďalšom konaní bude preto potrebné, aby stavebný úrad opätovne posúdil súlad návrhu na umiestnenie predmetnej stavby s príslušným Územným plánom Hlavného mesta SR Bratislavy rok 2007, v znení zmien a doplnkov 02, so zameraním na splnenie regulatívov pre dotknuté územie, zároveň rešpektujúc požiadavku koordinácie stavieb na susedných pozemkoch tak, aby nedochádzalo k porušeniu zásady rovnosti účastníkov konania.

O náhrade trov odvolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p. Úspešnému žalobcovi v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.